

Orzeczenie Trybunału z dnia 4 maja 1995 r.

Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

Niedopełnienie zobowiązań przez państwo członkowskie - dyrektywa 77/62/EWG - Ramowa umowa na wyłączną dostawę materiałów opatrunkowych dla greckich szpitali i greckiej armii

Sprawa C-79/94

Sprawozdania Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z 1995 roku, str. I-1071

Streszczenie

Procedura, która zgodnie z dyrektywą 89/665 o dotyczącą koordynacji przepisów prawnych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, umożliwia Komisji - jeśli uzna, że nastąpiło wyraźne i oczywiste naruszenie przepisów wspólnotowych dotyczących udzielania zamówień publicznych - pozwanie państwa członkowskiego, stanowi wstępny środek, który nie może ani umniejszać, ani zastępować uprawnień Komisji wynikających z art. 169 Traktatu, a zatem sposób korzystania z tej procedury przez Komisję nie ma znaczenia dla oceny dopuszczalności powództwa z tytułu niewypełnienia zobowiązań, jakie wnosi Komisja z racji naruszenia przez dane państwo członkowskie przepisów wspólnotowych w zakresie udzielania zamówień publicznych.

Państwo członkowskie nie może wyłączać zawarcia umowy dotyczącej zamówienia publicznego z zakresu stosowania przepisów określonych w dyrektywie 77/62, argumentując, że ta umowa stanowi jedynie umowę ramową, nie będącą niczym więcej jak strukturą, w ramach której udzielać się będzie wielu zamówień, a wartość żadnego z nich nie przekroczy progów określonych w pierwszym akapicie art. 5 ust 1 lit. a) tej dyrektywy. Państwo członkowskie nie może także korzystać z wyłączenia, które przewiduje art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy, twierdząc, że dostawcy otrzymujący zamówienie byli jedynymi, którzy wyrazili zainteresowanie tym zamówieniem.

Strony

W sprawie C-79/94,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez X.A. Yataganas, radcę prawnego, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem dla doręczeń w Luksemburgu w biurze G. Kremlis, także członka Departamentu Prawnego Komisji, Wagner Centre, Kirchberg, powód

przeciwko

Republice Greckiej, reprezentowanej przez V. Kontolaimos, zastępcę radcy prawnego państwowej Rady Prawnej, oraz E.-M. Mamouna, Sekretarza w Specjalnym Departamencie ds. Prawa Wspólnotowego w Ministerstwie Spraw Zagranicznych, działających w charakterze pełnomocników, z adresem dla doręczeń w Luksemburgu przy Ambasadzie Greckiej, 117 Val Sainte-Croix, pozwanemu

Wniosek o stwierdzenie, że poprzez zawarcie ramowej umowy z sześcioma greckimi przedsiębiorstwami włókienniczymi na wyłączną dostawę materiałów opatrunkowych dla greckich szpitali i greckiej armii oraz poprzez nieopublikowanie odpowiedniego ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Republika Grecka nie dopełniła swoich zobowiązań wynikających z dyrektywy Rady 77/62/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy (OJ 1977, L 13, str.1), zmienionej dyrektywą 88/295/EWG z dnia 22 marca 1988 r. (OJ 1988, L 127, str.1).

TRYBUNAŁ (Piąta Izba),

W składzie:

C. Gulmann, Przewodniczący Izby, J.C. Moitinho de Almeida (Sprawozdawca), D.A.O. Edward, J.-P. Puissochet i L. Sevón, Sędziowie,

Rzecznik Generalny: C.O. Lenz,

Sekretarz: L. Hewlett, Administrator,

mając na uwadze protokół z przesłuchania,

po wysłuchaniu ustnych argumentów stron na przesłuchaniu w dniu 26 stycznia 1995 r.,

po wysłuchaniu opinii Rzecznika Generalnego na posiedzeniu w dniu 16 lutego 1995 r.,

wydaje następujące orzeczenie:

Podstawy orzeczenia

Wnioskiem złożonym w Sekretariacie Trybunału w dniu 1 marca 1994 r. Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła postępowanie, na podstawie art. 169 Traktatu o WE, o stwierdzenie, że poprzez zawarcie umowy ramowej z sześcioma greckimi przedsiębiorstwami włókienniczymi na wyłączną dostawę materiałów opatrunkowych dla greckich szpitali i greckiej armii oraz poprzez nieopublikowanie odpowiedniego ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Republika Grecka nie dopełniła swoich zobowiązań wynikających z dyrektywy Rady 77/62/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawy (OJ 1977, L 13, str.1), zmienionej dyrektywą 88/295/EWG z dnia 22 marca 1988 r. (OJ 1988, L 127, str.1) (zwaną dalej "dyrektywą").

Dekretem z dnia 19 lipca 1991 r. greckie Ministerstwo Przemysłu, Energetyki i Transportu ratyfikowało umowę ramową, którą podpisało z sześcioma greckimi przedsiębiorstwami włókienniczymi. Na mocy tej umowy wszystkie szpitale i zakłady opieki zdrowotnej, jak również grecka armia, zostały zobowiązane do kupowania określonych rodzajów materiałów opatrunkowych z tych przedsiębiorstw, na warunkach ustalonych w umowie ramowej i przez okres trzech lat, który może zostać przedłużony o kolejne dwa lata.

Obydwie strony potwierdzają, że nie uruchomiono procedury przetargowej na tę dostawę oraz że w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich nie opublikowano ogłoszenia dotyczącego tego zamówienia.

W piśmie z dnia 9 września 1991 r. Komisja zwróciła uwagę Rządu Greckiego na fakt, że taka umowa oraz procedura podpisania tej umowy nie były zgodne z dyrektywą, a w szczególności z art. 9 dyrektywy. W związku z brakiem odpowiedzi, w piśmie z dnia 14 listopada 1991 r. Komisja wezwała Rząd Grecki do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu zastosowania się do dyrektywy. Komisja nie zaakceptowała stanowiska Rządu Greckiego, wyrażonego w odpowiedzi z dnia 8 stycznia 1992 r. i skierowała do niego umotywowaną opinię, w której zażądała uchwalenia w ciągu dwóch miesięcy przepisów, jakich wymaga przestrzeganie dyrektywy.

W pismach z dnia 10 grudnia 1992 r. i 13 lutego 1993 r. Rząd Grecki zgodził się z tym, że naruszył przepisy dyrektywy. Zadeklarował również zamiar jednostronnego unieważnienia umowy przed terminem jej wygaśnięcia oraz ogłoszenia w 1993 r. nowego wezwania do składania ofert na dostawę materiałów opatrunkowych. W związku z tym, że za tymi deklaracjami nie nastąpiły działania, Komisja wniosła niniejsze powództwo.

Dopuszczalność

Republika Grecka kwestionuje dopuszczalność niniejszego powództwa.

Po pierwsze, zauważa w związku z tym, że we wspomnianych wyżej pismach potwierdziła zarzucane jej przez Komisję naruszenie oraz zobowiązała się do uchwalenia niezbędnych przepisów, by zapewnić przestrzeganie prawa wspólnotowego w przyszłości. Twierdzi również, że w postępowaniu, które zakończyło się orzeczeniem w sprawie 199/85, Komisja przeciwko Włochom [1987], ECR 1039, Komisja potraktowała jako wystarczające pisemne zobowiązanie ze strony Gminy Mediolan, że zastosuje się w przyszłości do wszystkich przepisów dyrektywy Rady 71/305/EWG z dnia 26 lipca 1971 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (OJ, 1971 (II), str.682). Wnosząc niniejsze powództwo, twierdzi Republika Grecka, Komisja naruszyła zasadę, że państwa członkowskie powinny być traktowane jednakowo.

Następnie Republika Grecka argumentuje, że zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. dotyczącej koordynacji przepisów prawnych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w udzielaniu zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane (OJ 1989, L 395, str.33), Komisja - jeżeli uzna, że nastąpiło naruszenie przepisów wspólnotowych w zakresie udzielania zamówień publicznych - musi podjąć działania przed zawarciem umowy. W niniejszej sprawie Komisja podjęła działania dopiero wtedy, gdy umowa była już w trakcie realizacji.

Tego argumentu nie można zaakceptować.

Jeśli chodzi o domniemane naruszenie zasady równego traktowania, wystarczy zauważyć, iż - nawet przy założeniu, że wspomniana wyżej sprawa Komisja przeciwko Włochom była porównywalna do niniejszej sprawy (choć w istocie nie była, jak wykazał Rzecznik Generalny w punkcie 17 swej opinii) - Komisja nie była w żadnym wypadku zobowiązana zająć takiego samego stanowiska w niniejszej sprawie. Można również zauważyć, że jeżeli Komisja musiałaby zawsze zadowalać się samymi zobowiązaniami ze strony państw członkowskich, które mają być wiążące dla przyszłości, państwa członkowskie mogłyby łatwo chronić się przed postępowaniami prowadzonymi na mocy art. 169 Traktatu z racji niedopełnienia zobowiązań.

Jeśli chodzi o argument odwołujący się do art. 3 ust. 1 cytowanej wyżej dyrektywy 89/665, należy zauważyć (orzeczenie z dnia 24 stycznia 1995 r. w sprawie C-359/93, Komisja przeciwko Holandii [1995], ECR I-0000, punkt 13), że specjalna procedura, przewidziana w tej dyrektywie, nie może ani umniejszać, ani zastępować uprawnień Komisji wynikających z art. 169 Traktatu.

W tych okolicznościach postępowanie należy uznać za dopuszczalne.

Istota sprawy

Wyjaśniając powody niezastosowania się do zasad ogłaszania, określonych w art. 9 dyrektywy, Rząd Grecki stwierdza, że umowa ramowa jest jedynie strukturą, w ramach której udziela się wielu zamówień na dostawy, przy czym żadne z nich nie przekracza progu 200.000 ECU, ustalonego w art. 5 ust. 1 lit a), akapit pierwszy dyrektywy. Rząd Grecki stwierdza również, że materiały opatrunkowe, których dotyczy sprawa, mogły być dostarczone jedynie przez sześciu greckich producentów będących stronami w umowie ramowej, ponieważ żaden producent działający w innym państwie członkowskim nie wyraził zainteresowania tego rodzaju zamówieniem. Z tych powodów, jak argumentuje Rząd Grecki, umowa ramowa została zawarta zgodnie z derogacją przewidzianą w art. 6 ust. 4 lit. c) dyrektywy.

Argumentu tego nie można zaakceptować.

Jeśli chodzi o argument oparty na wartości tych zamówień, umowa ramowa łączy w jedną całość różne regulowane na jej mocy zamówienia, a łączna wartość tych zamówień przekracza 200.000 ECU. Ponadto, jak słusznie zauważyła Komisja, jakakolwiek inna interpretacja pierwszego akapitu art. 5 ust. 1 lit. a) dyrektywy umożliwiłaby podmiotom udzielającym zamówień omijanie zobowiązań, jakie nakłada.

Jeśli chodzi o zapewnienie Rządu Greckiego, że tylko sześciu producentów będących stronami umowy ramowej mogło dostarczyć zamawiane produkty, gdyby nawet można było tego dowieść, ta okoliczność nie mieściłaby się w zakresie wyłączeń przewidzianych w art. 6 ust. 4 dyrektywy, a w szczególności w lit. c).

Należy zatem stwierdzić, że nastąpiło niedopełnienie zobowiązań stosownie do żądania Komisji.

Decyzja dotycząca kosztów

Koszty

Na mocy art. 69 ust. 2 Zasad procesowych, kosztami sądowymi obciąża się stronę przegrywającą. Z uwagi na to, że Republika Grecka jest stroną przegrywającą, należy jej nakazać opłacenie kosztów.

Sentencja orzeczenia

Na tej podstawie,

TRYBUNAŁ (Piąta Izba)

niniejszym:

Stwierdza, że poprzez zawarcie umowy ramowej z sześcioma greckimi przedsiębiorstwami włókienniczymi na wyłączną dostawę materiałów opatrunkowych dla greckich szpitali i greckiej armii oraz poprzez nieopublikowanie odpowiedniego ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, Republika Grecka nie dopełniła swoich zobowiązań wynikających z dyrektywy Rady 77/62/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na dostawę, zmienionej dyrektywą 88/295/EWG z dnia 22 marca 1988 r.;

Nakazuje Republice Greckiej pokryć koszty sądowe.